Germans

Per PepMaria el dl., 31/03/2014 - 09:00

*Era l'hora de l'alba, aquell moment en què*imperceptiblement *la nit va deixant pas al dia. El vell professor, que avançava*per un camí amb un grup de joves, els va preguntar:· En quin moment podem dir que ja s'ha fet de dia?Un li va respondre:· Quan de lluny estant es pot distingir un ametller*d'un cirerer.El vell va negar amb el cap. Un altre va dir:· Quan de lluny estant es pot distingir una ovella*d'una cabra.El vell va tornar a negar amb el cap. I prenent la*paraula, digué:· Puc dir que s'ha fet de dia quan sóc capaç de*reconèixer en qualsevol ésser humà un germà o una germana meva.*Aquest relat, que li he sentit explicar al meu amic Josep, pot semblar banal: si m'hi veig béi hi ha prou llum, aleshores és clar que podré reconèixer de lluny estant un ésser humà. D'acord, però tal vegada necessito uns altres ulls i una altra llum per reconèixer en aquell ésser humà*un germà meu.I és que vivim en la nit tot desitjant el dia. El nostre esperit, que acumula preocupacions, frustracions o il·lusions, alhora projecta etiquetes,judicis o identitats sobre els éssers humans amb els quals es topa. Sobre un ric, hi projecta un feix de bitllets, desitjant obtenir-ne uns quants. Sobre un malalt, la por de contagiar-se. Sobre una persona aparentment menys intel·ligent, el menyspreu. Sobre un poderós, l'ambició de participar del seu poder. Sobre un famós, la il·lusió de sortir en públic al seu costat. Sobre*algú que m'ha ofès , la set de revenja. Sobre una persona necessitada, la condescendència*del qui pot "salvar-lo". Vivim, doncs, en la nit perquè en cap d'aquests casos l'ésser humà és reconegut com a germà.Però desitgem profundament el dia. Desitgem una nova llum com la de l'alba que transformi cada ésser humà en un germà. En algú amb una dignitat i un valor que estan més enllà de qualsevol etiqueta o identitat que jo li pugui atribuir. Algú que, precisament en les seves circumstàncies presents i concretes (riquesa o pobresa, salut o malaltia, atracció o repulsió) està "a la meva altura" perquè em suscita un sentiment de joia i proximitat. Una joia i proximitat més profundes que qualsevol sentiment d'admiració, menyspreu o condescendència.Esperar i buscar el dia en plena nit és una aventura interior nova i sense fórmules. Ens calinspiració, il·luminació, perquè, en el fons, l'ésser humà *se'ns revela* com a germà. Sense saber com, ens cau un vel dels ulls (re-velar-se és "caure un vel") i diem "Eureka!", mentre sentim a dins la joia de la fraternitat.Quines imatges de germà, germana, pare o mare, habiten el meu interior, que em faciliten oimpedeixen que qualsevol ésser humà se'm reveli com a germà o germana?Quins "exercicis espirituals" acostumo a fer per a disposar-me a la caiguda del vel que emrevela el germà?A la llum de quines albes procuro situar-me quan em trobo amb algú?Dos textos poden acompanyar aquesta reflexió:1) "El vostre Pare del Cel ... fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos". (Mt 5,45)2) Salm 130, 6-7"La meva ànima desitja el Senyor, més que els sentinelles el matí. Que els sentinelles esperin el matí; Israel, confia en el Senyor, perquè són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa".